

POR Gazeen 73

EDITORIAL

Kolik cest denně podniknete? A kolik za měsíc, za rok, za celý život? Nepočítaně.

Léto svádí k delšímu cestování než jen do Libně nebo do Krče. V létě se pravidelně rozprchne do všech koutů země i Evropy a někteří z nás tam kdesi v dálce zůstanou i déle, než je obvyklé – ostatně, jak se zpívá v jedné trampské písni, „*kdo by se vracel, když všude je tisíce cest*“. Platí to i pro dvě naše profesorky, Dagmar Krůškovou a Alenu Fessovou, které se rozhodly vyzkoušet něco nového, tedy život daleko za hranicemi. Proč tak činí, se můžete dočíst v tomto Porgazeenu a nám nezbyvá než jim popřát šťastnou cestu i pobyt a poděkovat, že to s námi vydržely.

Ze sociálních sítí zahlcených fotkami azurových moří, pyšně se tyčících hor či pronikavě zelených lučních plání (to vše samozřejmě pod obligátní šmolkově modrou oblohou) jeden nabývá dojmu, že cestování je vždy něco nádherného. Bohužel, občas se i z nevinně vypadajícího ročního pobytu v zahraničí může stát noční můra, o čemž vypovídá nesmírně naléhavý článek Louise Zamazala *Hrůza na Zvířecí hoře*, varující před unáhlenými rozhodnutími bez dostatečných informací. Oproti tomu redakční nováček František V. Novák zažil na výměnném pobytu samé příjemné věci, které popisuje ve svém textu *Za zkušenostmi za velkou louží*.

Cestování vždy voní něčím novým a dosud nevyzkoušeným – a ani kvůli tomu nemusíte jezdit do horoucích pekel, stačí poprvé v životě navštívit neotřelou evangelickou bohoslužbu jako Matěj Krátký (článek *Moje poprvé*). A protože na cestách nepoznáváme jen cizí kraje, ale i sami sebe, je tu báseň Daniela Mitrofanova *Těžký život premiéra*, intimní vhled do myšlenkových pochodů předsedy vlády.

Ať už se v létě vydáte do Jižní Ameriky, Portugalska, Španělska, Německa, USA nebo třeba jen do některého z krásných koutů naší země, Porgazeen vám bude dobrým společníkem. Tak zas před Vánoci!

Váš šéfredaktorský tandem
Vojtěch Voska (sexta)
Pavína Kroužková (kvinta)

STALO SE

Septima si užívá poslední doušky dětství. Koleje ale staví v jiném kontextu než jejich septima kdysi. * Gratulujeme p. p. T. F. k miminku i originálnímu výběru jména! * Na benefičním koncertu pomáhal pouze 1 (slovy: jeden) student. * Filmovka pro vyšší gympl se zvířátkama, pohádkama a nulovou účastí. * Skokanka E. S. Možná to dotáhne i na Porgiádu. * Oktáva se loučí, D. H. je zmaten. * Vocasuna bojuje o postup! * Někdo je na stávce a někdo zase „na stávce“. * inspekce more like Potěmkinova vesnice * I septima se dočkala třídního výletu. * Benefice. Klasika. * Nejvíc tleskali septimáni. * Škola malá a útulná a zbavující se gaučů. Ach jo. * Stále demotivovaná kvinta se do jednoho shoduje, že za všechno může malomaturitní deprivace. * španělské stěhování A. F. * Omlazený tým profesorů estetických výchov vedl jedny z nejlepších klauzur posledních let. * Velmi vydařené bylo ale i letošní vystoupení Sborovny sobě. * Paní ředitelka přerušovala hodiny za účelem... modelingu? * Kovy na PORGu :O * Hojně porgánské zastoupení na demonstracích. Dokonce i na pódiu. * „originální“ téma vodní slavnosti * A co je to Březiněves? * M. K. je „zamrzle pubertální“. * Robotici ani letos v Americe nezazářili. Snad příště. * M. T. na Zapade * terciánky a sextáni? * Š. H. ještě nepochopil, že mu není patnáct.

R. M. + D. na gauči u ČUVUNu * F. B. + Korejka * A. S. + B. L. (NP) on & off * J. S. útočí, ale zatím nezavěšuje. * Š. H. s E. B. na exkurzi, v zoo a všude možně. Jenomže E. B. je věrná A. B. * E. D. + F. A. se po téměř roce rozcházejí. Fňuk. * Š. Š. + E. V. jakbysmet * S. V. + D. D. * A. F. + neznámé děvče * K. F. ? H. * E. J. + A. D. * N. K. přeorientovala zájem od A. T. a jiskřičky prý přelétají na Š. Ch.! * B. K. a jeho letní lásky * Stálice: K. V. + O. A. G. * M. V. + P. N. * M. M. K. + L. K. (NP) * S. K. + J. S. * K. Š. + D. Z. * A. J. + J. P. * E. H. + M. L. H. * E. V. + „Francouz“ * P. K. + M. F. * E. B. + A. B. * M. Š. + R. L. * T. F. + F. Ch. * A. M. + V. Š. * E. V. + M. B. * A. Z. + J. Š. * M. S. + M. D. * N. S. + kluk z Moravy *

28 hodin

S učitelem autoškoly člověk dohromady stráví více než jeden celý den, přesněji asi 28 hodin, během kterých se toho spoustu dozví. Rozhodl jsem se, že vám zde svěřím životní příběh svého učitele (a navíc několik jeho hlášek).

Narodil se do nebohaté rodiny. Hned jako malý se dostal k autům, protože jeho otec byl do nich velmi nadšený. Své první auto si koupil s kamarády, rozbili ho však hned při první jízdě. Brzy přesedlal na motorku, na které jednou málem přejel svého učitele z gymnázia (který ho ale našťastí nepoznal). Netrvalo dlouho a začal jezdit závody (což říká vždy, když se dostaneme do nebezpečné situace). Spolu s bratrem prý byli opravdu dobří, jen neměli peníze. Stal se i strojvedoucím (to vím, protože to už řekl asi pětkrát, když jsme odjížděli od mého domu, kolem něhož vedou koleje).

Mimochodem, Luboš (tak se totiž jmenuje) má také několik zajímavých konspiračních teorií, co se týče automobilového a autoškolového průmyslu. Jeho žáci totiž propadají u zkoušek právě kvůli tomu, že neplatí výpalné zkoušejícím. Jednou ho unesli (kolem hlavy mu dali pytel) a odvezli na místo, kde

měl provádět nelegální úpravy aut, což samozřejmě odmítnul. V Česku se dále kšeftuje i s pneumatikami, které má na starosti celé odvětví mafie. Luboš kdysi srazilo auto. Následky se táhnou doteď. „V pravý noze mi funguje asi deset procent vazů, v levý je to lepší, tam je to skoro padesát.“

Jednou jsme končili o deset minut dřív, protože si „musí skočit do nemocnice, protože mu včera bylo fakt blbě a neměl by vlastně vůbec řídit“.

Luboš je jediný učitel své vlastní autoškoly, s penězi by asi neměl až takový problém, kdyby mu ovšem jeho bývalý spolupracovník neutekl asi se 130 tisíci. Myslím, že v nohách občas nemá cit (což je u učitele autoškoly poněkud znepokojující), a souvisí to s tím, že například sešlapuje plyn a svému žákovi při tom říká „ať trochu ubere, že to je přece třícítka, tak proč tu jede šedesátkou“.

Občas se zadívá do neznáma, skoro filozoficky, hned nato ovšem pronese: „Ta má ale prsa,“ a moudře pokývá hlavou, dívá se na dívku venčící psa, která se zrovna předklonila, aby svému mazlíčkovi zapnula obojek. Tak uvidíme, snad mě kromě mouder do života naučil Luboš i řídit...

Otík Goldflam (septima)

Hrůza na Zvířecí hoře

Než jsem odjel do Německa, měl jsem ve svém playlistu, který jsem dennodenně poslouchal, písničku Roads Untraveled od skupiny Linkin Park. V té době pro mě znamenala, že nemám přemýšlet nad tím, co by bylo, kdybych zůstal. Že mi budou chybět kamarádi a domov, ale že se v cizině uchytím a stejně jako všichni, kteří kdy veřejně promlouvali o svých pobytech, tam najdu svůj druhý domov. Špatné zážitky z ciziny jsou totiž v podstatě tabu. Všude vidíte jen nadšené články o tom, jak to všechno bylo úžasné, jak si autor našel spoustu kamarádů a jak měl tu nejlepší hostitelskou rodinu, se kterou si dokonale rozuměl. Každý ví, že ne všem to klapne, ale nikdo si nedokáže představit, že by se to mohlo stát právě jemu. A ti, kterým se to stane, o tom buď neradi mluví, nebo nikdy nejsou požádáni o to, aby o tom mluvili, protože se to nikomu nehodí. Nikomu se nehodí zážitky těch, kteří byli vyčleněni z kolektivu, těch, jejichž rodiny si je vzaly jen proto, že mluví anglicky, těch, kteří v paměti místních zůstanou jako zbabělci, kteří utekli uprostřed roku. Nikomu se nehodí lidé, jako jsem já.

Hostitelskou rodinu jsem dostal teprve týden před odjezdem. Nepočítal jsem s tím, že budu v nějakém velkoměstě, ale ani s tím, že budu na vesnici, která má deset domů a žije v ní více zvířat než lidí. Vítejte v Tierbergu, vesničce v Bádensku-Württembersku, kde jsem žil čtyři a půl měsíce. Do školy jsem

chodil do asi 15 kilometrů vzdáleného městečka Künzelsau, kam mě vždycky ráno odvezl někdo z rodiny a odkud jsem odpoledne mohl jet jedním ze tří autobusů, které s dvouhodinovými intervaly jezdily do vesnice vzdálené od Tierbergu asi tři čtvrtě hodiny pěšky. Ale dopravní nedostupnost této vesnice byla až druhotným problémem. Tím primárním byla škola sama o sobě. Ne že bych měl tak velký problém s jazykovou bariérou, ale lidé se mnou prostě odmítali mluvit. Bylo jedno, jak moc jsem se snažil zapojit do hloučků, které se tvořily před třídami, a přispět do rozovorů; převážně mě buď mezi sebe vůbec nepustili, nebo byly moje příspěvky ignorovány. K dokonalosti to dovedla skupina, s níž jsem chodil na fyziku. Kluk, vedle kterého jsem seděl, mi

třeba jednou napsal odkaz na třídní Dropbox na útržek papíru a pak se tvářil otráveně, když jsem to po něm nemohl přečíst.

Úplná izolace od lidí mého věku na mě postupně začala doléhat. V polovině října se navíc začaly blížit zkoušky, kterých jsem se kvůli své zdánlivě dostatečné znalosti jazyka musel účastnit taky, ačkoliv jsem v některých předmětech vůbec nemohl pracovat s materiály, protože jsem jim nerozuměl. Jenže na to se nikdo neptal, takže jsem se v konstantním stavu paniky snažil připravit, jak nejlépe jsem mohl. A pak přišlo to, co se nevyhnutelně blížilo už od začátku školy. Člověk má tendenci si říkat, že je všechno v pohodě, dokud se to najednou nepřeklopí a všechno není špatně. Pro mě bylo tím zlomovým okamžikem to, když mi poprvé řekli, že se dost nesnažím se integrovat a že jsem osamělý jen a jen svojí vinou. Trvalo to dva měsíce, než jsem poprvé měl obrovský panický záchvat, který málem skončil sebevraždou. Bylo to 26. října večer, do sluchátek mi hrála hudba a já brečel, neovladatelně se klepal a hlavu jsem měl plnou obrazů vlastní mrtvoly a toho, že si za všechno můžu sám. Nebylo to naposled.

S postupem času byly takové situace častější a častější. Ke konci listopadu jsem se začal cítit nemocný, ale kvůli zkouškám jsem se nutil chodit dál do školy, ačkoliv jsem se každé ráno sotva dostal z postele. Dny mi začaly splývat dohromady, dělal jsem jen to, co jsem musel, na nic jiného

Druhé jméno holdem

Mít dvě jména, to je kumšt, ale proč vlastně? Já jsem si například nedávno přidal druhé jméno Vlastimil po svém dědovi. Můj děda pro mě hodně znamená a hodně toho pro mě dělá. Vlastně mi skoro plnohodnotně nahrazuje otce, kterého, ano, nemám. Byl to nápad mojí matky, že bych si ho měl dát. Já souhlasil. Chtěl jsem tak dědovi vzdát poctu.

Takové přidání jména samo o sobě nic nestojí, prostě přijdete na matriku, vyplníte formulář a odevzdáte rodný list. Do měsíce vám přijde nový. A je to. Potom si ale musíte vyběhat novou občanku, pas, řidičák (pokud máte), změny v pojišťovně, bance atd. Přiznávám, že spousta z toho mi ještě chybí. Následně to ještě musí přijmout okolí. S tím u mě, kromě různých excesů s komolením Vlasto na Vlád' o a podobně, nebyl problém. Vtipná byla paní v jazykovce, kde jsem se byl přihlásit na zkoušku z němčiny: „F. V. Novák, to máte skoro jako F. L. Věk.“

Proč to vlastně píší? Protože pokud prožíváte něco byt' jen trochu podobného, nebojte se něco udělat, okolí to dost pravděpodobně přijme velice pružně a v pohodě.

František V. Novák (sexta)

mi nezbývala energie. V takové situaci je těžké vidět cestu ven. Snažil jsem se své hostitelské rodině vysvětlit, co se děje, aniž bych zmínil, že každý večer doufám, že už se další ráno neprobudím, ale dostalo se mi jen dalších výtek, že se dost nesnažím. Před tím, než jsem psal zkoušku z psychologie, se mě učitelka ptala, jestli jsem schopný to psát, že vypadám strašně nemocně. Řekl jsem, že jsem jen špatně spal, ačkoliv jsem měl pocit, že mám horečku a za chvíli se složím. Asi týden před začátkem vánočních prázdnin jsem se jednou ráno probudil a nemohl jsem vstát. Přecházení mé nemoci mě konečně dohnalo. Druhý den jsem se už cítil jen stejně špatně jako celé dva měsíce předtím, takže jsem zase šel do školy. První den vánočních prázdnin jsem mluvil se svojí kontaktní osobou z organizace, přes kterou jsem v Německu byl. Snažil jsem se vysvětlit, co se děje, a pak jsem z ničeho nic dostal panický záchvat a vypadlo ze mě, že každý den myslím na sebevraždu, a že kdybych se vůbec mohl zvednout z postele, asi už bych byl mrtvý. O týden později jsem byl zpátky doma, plný pocitu viny a s vědomím toho, že takovou šanci už nikdy v životě nedostanu a že jsem ji promrhal.

Jenže to návratem neskončilo. Bylo to jako bych se probudil z nějakého hrozného snu, který změnil mé vnímání světa. Neuplyne týden, kdy bych nepřemýšlel nad tím, co by bylo, kdybych neodjel, kdybych jel někam jinam, kdybych to začal řešit dřív, kdy-

bych nezměnil třídu, kdybych šel na tu druhou školu, a v hlavě mi jako na nekonečném rádiu z pekel zní všechno, co mi kdy kdo vytkl. *Proč si pořád čteš? Proč nezačneš něco dělat? Ještě to můžeš změnit. Proč se nezkusíš zapojit do kroužků? Pořád jen spíš. Musíš začít sám, oni tě nepotřebují. Proč jsi jel jako kluk? I špatná zkušenost je zkušenost. Je to jen jeden špatnej zážitek. Některý lidi by za takovou šanci dali cokoliv. Když nebudeš mluvit německy, zapomeň to. A snad nejhorsí na tom je právě to, že teď mluvím plynule německy, ale nemůžu ten jazyk vystát. Když jsme byli o jarních prázdninách v Rakousku a já jsem najednou všude slyšel němčinu, panikařil jsem a přišlo mi, jako bych byl zpátky. Někdy se mi najednou myšlenky přepnou do němčiny a já si připadám strašně, protože po tom, co se stalo, bych ten jazyk nejradši neuměl. Vždycky, když mě napadne něco německy, když se zasměju německému vtipu, když v hodině němčiny nechci utéct pryč, když se koukám na německé seriály, si připadám provinile. Přemýšlím nad tím, proč si vyčítám, že ještě žiju.*

Před několika týdny jsem si znovu poslechl ten playlist, s nímž jsem odjížděl. Ted' pro mě Roads Untraveled znamená nelitovat toho, že jsem z Německa pryč. Kdybych neodjel včas, možná bych se už nikdy nevrátil. Je důležité si dávat pozor, co si přejeme. Já jsem od svého pobytu v zahraničí chtěl principiálně jen jazykové znalosti, a ty jsem také dostal. Ale za jakou cenu?

Louis Zamazal (sexta)

Povedená sezóna Vocasuny

Je začátek června a porgánský fotbalový tým Vocasuna CA má za sebou většinu jarní sezóny. A nutno dodat, že sezóny velmi povedené. Modro-červené čeká poslední zápas a v případě výhry by se výrazně přiblížili historicky prvnímu postupu. Kapitán Stoilov se několikrát snažil matematicky propočítat, co se musí stát, aby fanoušci viděli Vocasunu v sedmé lize. Bezvýsledně, situace je příliš zamotaná.

S největší pravděpodobností skončí vocasunští na třetím místě. Jistotu postupu mají první dva celky z každé skupiny. Vyšší liga ale čeká i osm nejlepších týmů ze třetích míst. Nezáleží tedy jen na našem výsledku, ale i na ostatních týmech. Budou to ještě nervy.

Sezóna přitom nezačala vůbec dobře. Hned v prvním utkání jsme dostali klepec 0:5 od Black Fellas, kteří později celou ligu opanovali. Následovala trochu šťastná a veledůležitá výhra proti Rozmetadlu (6:3), které se na nás tlačí s jednobodovým mankem. Na neoblíbeném hřišti na Pražačce jsme pak předvedli velký zkrat, když jsme těsně podlehlí Brazzers (1:2). Tahle porážka od týmu, který už si po celé jaro jinou výhru nepřipsal, nás může hodně mrzet. Výkony šly ale rapidně nahoru a i v oslabené sestavě jsme porazili nevýrazného Šneka FC. Ze čtyř zápasů jsme ale stále měli jen čtyři body, a navíc nás čekal další favorit, tým Dro-pa. Po heroickém výkonu jsme po první půli vedli 5:1. Soupeř ale ukázal ve zbytku času své kvality, snížil na 5:4 a v poslední minutě vyrovnal. Nás ale nezvládnutý závěr utkání neoslabil a následujících pěti utkáních jsme byli stoprocentní. Přehráli jsme nevyzpytatelné FC FC (4:1) i Bohemia Chipsy (6:3)

(zde je dobře vidět náš progres, protože s oběma celky jsme dříve měli velké problémy), rozdrtili jsme Sršně (7:1) i Real Praha (11:2) a v napínavém utkání jsme porazili i Tvoji Mámu (3:1). Celkové skóre 47:23 ukazuje neúnavný útok i pevnou obranu. Bude to stačit na postup?

V kabině jsme si ale už dlouho před posledním zápasem řekli, že i kdybychom o postup přišli, sezónu budeme hodnotit kladně. Hráli jsme atraktivní kombinační fotbal, který nás samotné bavil. A od toho tu Hanspaulka je. (Ale ten postup samozřejmě chceme!)

Komu tedy může fandit porgánský fanoušek? I když se letos průměrný počet diváků na zápas snížil, pořád má Vocasuna na zápasech vysoce nadprůměrnou podporu. Oko porgánského fanouška ale může potěšit i tým absolventů Real Hagrid, který hrál dříve i pátou ligu a dnes se pohybuje na hraně šestky a sedmičky. Pro mladé fanoušky a fanynky (!!!) se chystá do nové sezóny jedno překvapení. Třetí tým na našem gymnáziu, složený z terciánů, kvartánů a sextánů, vletne do Hanspaulky v září a rozhodně bude potřebovat podpořit. Všichni jsme rádi, že se fotbalová rodina rozroste o další ambiciózní tým.

A pokud nevíte, koho jít podpořit, poradím vám. Jděte se někdy podívat na všechny tři celky. Každý z nich se prezentuje odlišným stylem a na zápasech vládne přátelská atmosféra. Rozpisy utkání najdete od září na webu PSMF či na Facebooku a my hráči vám budeme vděční za podporu.

Hala Hagrid, UNA UNA VOCASUNA a nově i Rapid Libeň (kluci si pokřik ještě nevymysleli!)

Jonáš Stoilov (septima)

Ping-pong opět žije!

Po skoro celém roce, kdy ping-pong na PORGu přežíval jen díky několika málo páčkám sextánů, kteří na sport s po stole skákajícím míčkem ani po takřka šesti letech nezanevřeli, byl konečně uspořádán další turnaj LPGA, v pořadí už osmý.

Turnaj je z několika důvodů speciální. Zaprvé jsem jeho vedení, díky svému angažmá ve Studentském parlamentu, převzal já, což byl můj sen už od primy, kdy jsem s ping-pongem začal. A ačkoli mi můj předchůdce a předseda Jonáš v mnoha věcech pomohl, troufám si říct, že jsem organizaci zvládl. Zadruhé se turnaje zúčastnilo 31 hráčů, z nichž 11 bylo nováčků z primy či sekundy. Díky tomu se podařilo navýšit počet hráčů, kteří se někdy v minulosti do LPGA zapojili, na úžasných 110 lidí. Co je ale hlavní? To nadšení, které získali primáni a primánky. Konečně je u onoho stolu zase tak živo, jako tomu bylo, když jsem byl v primě já.

Skupiny ovšem ovládli, podle očekávání, zkušení borci z kvarty a sexty. Ve vítězstvích pokračovali i v pavouku. Nyní se už blíží kýžený finálový zápas. V něm se utká sextánský Jan Sladkovský s jedním z dvojice kvartánů Mitrofanov–Choleva. Ty ještě čeká souboj v semifinále.

František V. Novák (sexta)

Nová fotbalová krev: Rapid Libeň

Jsou tomu už tři roky od založení „našeho“ týmu hanspaulské ligy CA Vocasuna. Při takovém fanouškovském úspěchu a poměrně velkém objemu hráčů není divu, že kapitán Jonáš Stoilov měl silnou iniciativu zprovoznit vocasunské „béčko“.

Situace se však vyvinula jiným směrem. Mladí talenti z kvarty a tercie, kteří měli tvořit základ Vocasuny B, se rozhodli svůj tým pojmenovat Rapid Libeň, a stát se tak týmem na Vocasuně nezávislým.

Hlavními oporami by měla být kvartánská trojice Šenk, Tran, Choleva či terciáni Čvančar s Rosenkranzem, doplnění o zkušené matadory ze sexty. Co tým ukáže, je otázkou. Malou ochutnávku už ale Rapid ukázal, když na konci května nekompromisně vyhrál turnaj Salesiánského centra v Kobylisích.

Další tým s porgánskými kořeny Real Hagrid je v Hanspaulce už nějaký pátek. Ať už budete patřit k fanouškům kteréhokoli z porgovských klubů, pěstujte v nich Ducha PORGu. Nechť zavládne přátelská rivalita!

František V. Novák (sexta)

Profesorky na odchodu

Nic netrvá věčně, ani pobyt na PORGu. Svě o tom vědí nejen absolventi, ale i dvě profesorky, které naši školu letos opouští. Vyzpovídal je Vojtěch Voska.

1. Proč jste se rozhodla opustit PORG?
2. Čemu se věnujete / budete věnovat po odchodu z PORGu?
3. Co vám PORG dal a vzal?
4. Co byste vzkázala studentům?

Dagmar Krůšková

Rodačka z moravských Napajedel a především naše profesorka výtvarné výchovy náhle zmizela uprostřed školního roku a po škole začaly kolovat nejrůznější zprávy, podle kterých se měla pohybovat v Ugandě, Ekvádoru či Uruguayi. Spojili jsme se tedy s paní profesorkou, která po sedmiletém působení na našem gymnáziu končí, a rozlučkový rozhovor s ní vám přinášíme na stránkách PORGazeenu.

1. Důvodem byla nenadálá možnost cestovat a zkusit žít chvíli mimo Českou republiku, z čehož se nakonec vyklubala dlouhodobá varianta pobytu v zahraničí. Nicméně jsem se svou rodinou po pobytu v Jižní Americe zjistila, že jsme spíš Evropané, proto jsme se vrátili na kontinent a v současnosti žijeme v Portugalsku.

2. Věnuji se tomu, co umím nejlíp, takže kreslím, učím druhé kreslit a malovat a přemýšlím nad novými možnostmi, které mohu realizovat zde v zahraničí. A samozřejmě se musím učit portugalsky...

3. PORG mi dal skvělé kolegy a možnost pracovat ve velmi příjemném prostředí s lidmi, kteří mají chuť pracovat, což se konkrétně o učení výtvarky na mnoha školách nedá říct. Čili ať už pro studenty byly moje hodiny výtvarné výchovy jakékoliv, já jsem si je vcelku užila (a předpokládám, že někteří studenti taky). Navíc mi dal velkou svobodu právě v realizaci různých výtvarných témat. PORG mi vzal: těžko říct, možná sedm let. :-)

4. Neberte se příliš vážně, protože život přináší denně spoustu překvapení, ať už veselých, nebo neveselých. Což mi připomíná citát Charlese Bukowského: „Svět patří těm, co se nepo...“ No a pokud pojedete do Porta, dejte mi vědět!

Alena Fessová

Druhou končící profesorkou je Alena Fessová, oblíbená vyučující zeměpisu a biologie. V posledních několika měsících dojížděla (přesněji dolétávala) na PORG až z Barcelony, čímž v délce dojezdové vzdálenosti hravě trumfla i paní profesorky Švejnhovovou (Pečky) a dosavadní, též odešedší rekordmanku Böhmovou (České Budějovice). Proč se s námi nadšená cestovatelka a autorka nespočtu vtipných hlášek po třech letech loučí? Čtěte na následujících řádcích.

1. V mém životě nastaly nové okolnosti a přišla příležitost zkusit v životě i něco jiného, než je třeba jenom učitelství na jedné škole. A já jsem se rozhodla, že teď, nebo nikdy. Že je prostě na čase vyzkoušet i něco nového, když to člověku přišlo do cesty. Třeba za pár let bych na to byla připravenější, ale možná by zase nepřišla ta příležitost a byla bych už svázaná rodinou. Dokud má člověk sílu a odhodlání, tak proč to nezkusit?

2. To ví sám Bůh. (smích) Těžko říct. Spíš je to tak, že neměním zaměstnání, ale měním stát, ve kterém žiji. Budu se stěhovat do zahraničí (Španělsko, pozn. red.), v podstatě už tam žiji půl roku a zatím jsem si ještě aktivně nehledala nic konkrétního. Spíš to bude, kam mě vítr zavane a jaké příležitosti se mi tam ukáží. Až do té země dorazím natrvalo, dopřeji si chvíli klidu, pak se po něčem poohlédnu. Ale určitě bych ráda uplatnila zkušenosti ze školství a práce se studenty.

3. Určitě bych neřekla, že mi něco vzal, naopak – myslím si, že jsem získala obrovské zkušenosti! A myslím si, že tak, jak jsem na předchozích školách trochu ztratila iluzi o tom, že školství je ideální a že děti spolupracují, tak tady mě to naopak zase vrátilo do toho nadšení, že se dá pracovat i jinak než jenom krotit divou zvěř a že to možná s tou mládeží dneska není tak špatné, jak to ze začátku vypadalo. (smích) Trošku přeháním, ale pracovalo se mi tu opravdu velmi dobře a určitě to byly roky, na které budu moc ráda vzpomínat. A vlastně mě vnitřně trochu mrzí, že odcházím. Ale není všem dnům konec a možná mě to jednoho krásného dne zavane zase zpátky.

4. To je těžká otázka, ale vzkázala bych jim asi to, že pokud vnitřně cítí, že je něco naplňuje, že jim něco přináší radost a že je to těší, tak ať si za tím jdou a je úplně jedno, co to bude. Samozřejmě pokud to bude legální. (smích) Ať se prostě nebojí v životě vyzkoušet spousty nových věcí – i kdyby to měl být fail, tak se vůbec nic neděje, protože všechno je to zkušenost. I kdyby to nedopadlo, pořád je to v životě nějakým způsobem obohatí a nikdy nevíte, co vám nová cesta přinese za možnosti. Takže jenom nestagnovat na jednom místě a zkusit si vystoupit z komfortní zóny a vyzkoušet v životě nové věci. Koneckonců, až jednou budeme staří, pokud nám mozek nerozežere alzheimer nebo jiná choroba, tak ať máme na co vzpomínat.

Vojtěch Voska (sexta)

Seriálové okénko: Černobyl

Po poslední sérii Hry o trůny, která nebyla příliš slavná, si HBO uklidnilo rozhořčené diváky díky minisérii (5 dílů) Chernobyl. Asi o tomto čerstvém fenoménu slyšel každý a pro vás to nebude žádná novinka, ale i tak bylo hříšné o něm nemluvit. Jak již název napovídá, zachycuje události kolem výbuchu černobylské elektrárny: náhled do pozadí incidentu a do politiky snažící se utlat celou záležitost. Seriál má být velice přesný (já samozřejmě dobu po výbuchu nezažila, takže nemohu posoudit), spousta lidí to vychvalovala.

O kvalitách také hovoří čísla, Chernobyl se stal podle IMBd, ČSFD, Edny a dalších portálů nejlepším seriálem všech dob. A právem, scény jsou natočeny s rozvahou, aby zvyšovaly napětí, ale zároveň nejsou nijak zbytečně protahovány. Herecké výkony jsou také dobré, ale jednu výtku bych ke castingu přece jen měla. Já osobně bych preferovala, kdyby obsadili ukrajinské/ruské herce, protože poslouchat Angličany snažící se (marně) vyslovit slovanská jména mi hrozně vadilo. Dokonce do takové míry, že jsem to přepla do češtiny (ano, HBO předabovalo seriál za takovou krátkou dobu), doufajíc, že to bude přijatelnější. Což sice bylo, ale dabing vedlejších postav byla čistá bolest (v kontrastu s hlavními, ty naopak byly dost dobré). Tahle nerozhodnost, ve kterém jazyce se mám vlastně dívat, mě hodně rozptylovala a seriál jsem si díky tomu neužila naplno. A ukrajinština/ruština by celé atmosféře podle mého jenom přidala na autenticitě, takže i z tohoto hlediska mě mrzí, že volbu herců neuvážili z těchto oblastí.

I přes tu výtku bych ale Chernobyl všem doporučila. Rozhodně to je dílo, které se zapsalo do historie. Fanoušci jezdí na Ukrajinu více než kdy dříve (turismus stoupl o 40 %) právě díky tomuto fenoménu. Rusko plánuje obdobu podle své představy, tak musíme počkat, o kolik se bude od britské verze lišit.

Kamilka Foltýnová (oktáva)

Muzikální vikýř

Na konci prvního červencového týdne zahraje dva koncerty **Ed Sheeran**.

- Dále v červnu zahrají legendární **Sting**, **Rammstein**, **Ziggy Marley**, **Ministry** nebo **Kamasi Washington**.
- Říjen nebude o nic chudší – do Čech přijedou zakoncertovat **Billie Eilish**, **Metallica**, **The Offspring**, **Tove Lo** nebo **Hozier**.
- Léto je však především období festivalů – čekají nás **Mighty Sounds**, **Colours of Ostrava**, **Masters of Rock**, **České hrady**, **United Islands of Prague** či **Hip Hop Kemp**.

Matyáš Vlnas (septima)

Hudební vokno: Frog Leap

Na světě existuje nespočet coverů na nespočet různých písní, avšak většina z nich je většinou pouze horší verzí originálu nebo původnímu dílu nesažá ani po kotníky. Proto na první pohled hudebník Leo Moracchioli, který se žíví jen tvorbou coverů a jejich následným zveřejňováním na YouTube, může působit jenom jako další nezajímavá část této scény. A přesto má na svém kanálu Frog Leap Studios přes 3 miliony odběratelů a je na metalové scéně internetu poměrně známý. Leo totiž dělá metalové aranže známých písní napříč historií ze všech žánrů s na poměry YouTube nevídaně vysokou produkcí. A právě on a jeho kapela Frog Leap 26. dubna zahráli v pražském Lucerna Music Baru, který vyprodali.

Nepředcházela jim žádná předkapela, pouze asi hodinový poněkud bizarní mix hudby. Střídaly se ob skladbu popové hity s o dost tvrdšími metalovými kousky. To vedlo k poměrně zábavné podívané, kdy se ob jednu písničku valná část černě oblečených individuí (včetně mne) odebírala k baru, kde zběsile nakupovala alkohol, aby přežila. Když začal samotný koncert, tyto výlety ustaly a všichni v k prasknutí naplněném klubu se přesunuli co nejbliž k pódiu. Skupina čtyř muzikantů a jejich maskot z mnoha videí, obří králík, nastoupily za originálního znění Dance of the Knights od Prokofjeva, které rychle utnula a nahradila svou hudbou. Během večera zazněly předělávky takových klasik jako Feel Good Inc., Zombie, Africe nebo hlavní znělka Ghostbusters. Vystoupení bylo plné energie a diváci si show neskutečně užívali z velké části

také díky Leovi samotnému. Neustále se snažil co nejvíce interagovat s publikem ve vtipných momentech, jako když mezi písněmi s kapelou udělal degustaci českého absintu nebo si na pódiu pozval rodinku fanoušků oblečených do pyžam jednorožců. Dav také rozpohyboval maskot kapely, který se po celý koncert pohyboval v publiku, natáčel diváky a kapelu nebo na pódiu dělal blbosti. Člověku v tom kostýmu jsem poměrně záviděl, neb si díky anonymitě své masky mohl dovolit dělat téměř cokoli. Skupina hrála něco málo přes hodinu a na některé skladby jim propůjčila ženský vokál jiná youtuberka, zpěvačka Hannah Boulton. Na konci svého setu ztelně přitvrdila s písněmi od Pantery, Meshuggah nebo Rage Against the Machine. Z technického hlediska stojí za to vyzdvihnout nástroje a výbavu od firmy Line-6, díky které mohli hráči během zlomku sekundy přejít z autenticky znějící replikace akustiky na neméně přesný zvuk podladěné osmistrunné kytary (na kytáře šestistrunné!), což vyvedlo z míry i tak ostřílené posluchače, jako jsem já.

Obecně se podle všeobecného ohlasu koncert velmi vydařil a Leo sám vyjádřil na sociálních sítích i po koncertu, že by se do Prahy rád co nejdříve vrátil. Letos ho v Čechách můžeme vidět ještě jednou, a to sice v srpnu na Brutal Assaultu, kam vřele doporučuji dorazit všem milovníkům tvrdší hudby!

Jakub Zajíc (septima)

OLDstars on the ROUD

O víkendu 12.–14. 7. 2019 proběhne ve zdech augustiniánského kláštera v Roudnici nad Labem a v jeho okolí šestý ročník benefičního festivalu studentského divadla OLDstars on the ROUD, letos s podtitulem „Láska neexistuje!“.

Diváci budou mít příležitost zhlédnout inscenace ze stálého repertoáru studentské umělecké skupiny OLDstars a jejich hostů. Přímo pro festival vznikne hlavní lákadlo, inscenace Molièrova *Dona Juana*, se kterou soubor v srpnu vyrazí i na turné po českých hradech a městech. Novinkou bude například i inscenace hry *Portugálie* maďarského autora Zoltána Egressyho uváděná ve výjimečném prostředí dvora Podřipské školy v Roudnici.

Se skupinou OLDstars dlouhodobě spolupracují i profesionální herci, jako jsou Matyáš Řezníček, Elizaveta Maximová či Daniel Krejčík. Na festivalu se představí divákům již poněkolidkaté ve svých komorních projektech a monodramatech. Výčet inscenací o jednom herci letos doplní i *Jidáš* nizozemské autorky Lot Vekemans v hlavní a jediné roli s Petrem Jeřábekem v režii Matyáše Řezníčka nebo hra Raymonda Cousse *Bitevní plán pro dvě šunky*, interpretovaná Ondřejem Kulhavým pod vedením vedoucího OLDstars Tomáše Staňka.

Mezi hosty OLDstars on the ROUD budou patřit studenti Katedry autorské tvorby a pedagogiky DAMU či Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. Diváci se rovněž mohou těšit na koncerty, program v chrámu zajišťovaný bohoslovci z pražského semi-

náře při Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy, promítání absolventského filmu studentky Filmové akademie Miroslava Ondříčka Terezy Štrihavkové nebo na šermířská vystoupení skupiny Medievalstars. Součástí festivalu budou také již tradiční prohlídky kláštera pod vedením kostelnice a průvodkyně Barbory Matiašové.

OLDstars on the ROUD je již tradičním projektem pražské studentské skupiny. Každý rok věnují výtěžek klášteru. V rámci své pražské aktivity pak OLDstars každoročně pořádají Festival studentských divadel v Celetné a provozují dva prostory: vršovický sklep HarOLD a bytové divadlo H2O v nedaleké Košické ulici.

Na organizaci festivalu se podílejí někteří exporgáni.

LÁSKA ~~NE~~

Augustiniánský klášter
v Roudnici nad Labem

12.–14. 7. 2019 →

EXISTUJE

Pekelní andělé

Po asi 10 kilometrech z nádraží do naší finální destinace (kempu nedaleko města Telč) jsme se snad všichni těšili na klid, který nás měl čekat. Ta radost trochu opadla poté, co pan profesor Tatíček oznámil děvčatům s úsměvem na rtech novinu, že v kempu jsou kromě nás ještě „divocí motorkáři“, tudíž budeme v jemu nejbližších chatkách, aby nás měl na očích.

Zpočátku to vypadalo jen na trochu hlučnější partu přátel, nicméně to vydrželo pouze do sobotního odpoledne. Zrovna uprostřed jedné z her se nás opilí motorkáři jali hlasitě povzbuzovat, nadšeně tleskali a zběsile křičeli.

Ta pravá legrace však přišla až navečer, kdy jsme seděli v jídelně a dívali se na fotbal (ano, i my, dámy!). Nejprve přišel první asi z padesáti dalších jezdců nebo, jak by řekl pan profesor Tatíček, „pekelných andělů“ a byl oblečený jako indián. Zanedlouho se do poměrně malé jídelny začali hrnout další a další, všichni samozřejmě pro pivo, či dokonce něco tvrdšího. Sem tam někdo zakřičel, ať už konečně dají gól, a bylo evidentní, že nikdo není

úplně střízlivý. Co nás však zaujalo nejvíce, bylo jejich oblečení. Nejvíce pozornosti si jistě získal muž s toaletními papíry po celé hlavě – což asi mělo představovat natáčky – nebo jiný muž převlečený za jeptišku s velkým křížem na krku.

Nakonec jsme s děvčaty usoudily, že si půjdeme lehnout, neboť jezdci s námi chtěli uzavírat všelijaké sázky. Je však pravda, že náš třídní výlet rozhodně zpestřili. A nakonec byli i docela milí.

Emma Štorková (tercie)

Zamyšlení

Plzeňské paradoxy

Plzeň, jedno z posledních měst osvobozené Američany. A jak se zde oslavuje dnes? Na to jsem se rozhodla podívat. Po příchodu na náměstí vás naprosto pohltí poválečná atmosféra a euforie. Všude se pohybují lidé v dobových kostýmech s úsměvy na rtech. Vojáci s hezkými dívkami se promenádují uprostřed náměstí. Pokračujeme dál, můžeme vidět několik tanků, do některých se lze i podívat. Je tu dokonce stánek Červeného kříže a jako asi všude i stánek s klobásami, který stejně nakonec všichni ocení nejvíce.

Po tomto zážitku jsem přemýšlela, jestli takové slavnosti vlastně nezakreslují lidem představu o tom, jak válka skutečně probíhala. Během válečných let přece nikdo nechodil s úsměvem na tváři a netvářil se naprosto bezstarostně při požívání čtvrté klobásy. Ta tenkrát totiž ani nebyla k dostání.

Jen tak ze zvědavosti jsem se tedy následující den dotázala svých spolužáků, zda jim datum 8. května něco říká, a jejich odpovědi mě trochu zaskočily. Buď vůbec netušili, co se 8. května slaví, nebo mi jen odpověděli, že Den vítězství, aniž by se snažili nějak více hloubat nad smyslem těch dvou slov. Tak si říkám, že bychom na všechna významná data možná neměli myslet jen jako na volno ve škole. Co myslíte?

Emma Nevřelová (tercie)

Za zkušenostmi za velkou louží

Jak asi většina z nás ví, sexta je rozevlátý ročník plný zahraničních výjezdů. O tom, kam pojedete, musíte ale rozhodnout už v kvintě. Že na mě vyšla skvostná nabídka měsíčního pobytu na přelomu ledna a února ve Washingtonu, D. C., jsem si pochvaloval od začátku až doteď.

Celá moje rodina měla strach, že ve škole příliš zameškám, proto jsem ani na delší dobu jet nechtěl. Nakonec jsem takřka nic nezameškal, snad jen komplexní sloučeniny a pohlavní soustavu muže, kterou beztak znám.

Zkušenost cesty do Ameriky je cenná. Pro mě to bylo poprvé, co jsem zažil dlouhý osmihodinový let. Navíc jsme si s Petrem, který byl mým věrným parťákem na tomto výjezdu, museli všechno zařídit sami. Letenky, studentská víza i kontakt s výměnnou rodinou. Za to vše jsem velmi rád.

Všichni lidé, se kterými jsem se v Americe seznámil, byli velmi milí. Moje rodina navíc vlastnila ping-pongový stůl, který byl téměř vedle mého pokoje. Bratr mého výměnného studenta je také nanejvýš obstojný hráč a při hraním stolního tenisu jsme strávili nemálo večerů.

Co se týče pamětihodností, viděli jsme vše důležité, dokonce nám přes známost byla zprostředkována privátní prohlídka Kapitolu. Také jsme jeli na víkend do New Yorku, což beru jako dosažení určitého milníku ve svém životě.

Získání povědomí o americkém systému vzdělávání pro mě bylo také obohacující. Navštěvoval jsem pět různých předmětů – latina, americká historie, matematika, americká literatura a biologie. Většina učitelů po mně skoro nic nevyžadovala, protože se toho za měsíc moc stihnout nedá a protože jsem vyučujícím jednoduše nezapadal do systému výuky. Přesto jsem se naučil mnoho nového téměř ze všech předmětů, které jsem navštěvoval. Chodil jsem i na tělocvik, který na škole byl ve všech oblastech na takřka profesionální úrovni.

Během měsíce v USA jsem získal hodně důležitých zkušeností, ale zároveň jsem nabral nové síly na druhou polovinu školního roku v Praze. Teď už jen zvládnout Američana dobře pohostit.

František V. Novák (sexta)

Na mrtvé planetě škola nebude

Seděla jsem v kavárně s pár lidmi z Fridays for Future a dvěma kluky z předsednictva České středoškolské unie a vzájemně jsme sdíleli trable spojené s našimi aktivitami. Viktor, předseda ČSU, se v jeden moment zeptal, jestli někdo FFF nebere primárně jako možnost se zviditelnit. Všichni jsme chvíli mlčeli a pak nám došlo, že to tak nikdo necítí. Ano, část z nás se objevuje v médiích, v panelech nebo hovoří na náměstí. Ale všichni to opravdu děláme z lásky.

Spíš než popularitu to reálně přináší spoustu nepříjemností. Není den, kdy bych nemusela obhajovat FFF, ať už to na mě někdo vytáhne, když se potkáme, nebo v hromadě zpráv, které nám chodí na Facebook. Několik let jsem se setkávala s poznámkami, že jsem „ekoteroristka“, protože jsem ostatní nutila třídít odpad a neplýtvat vodou. Část těchto věcí vám asi připadá jako nevinné vtípky, ale upřímně, když je posloucháte 24/7, tak vás to spíš jenom šve.

Setkala jsem se ale i s argumentem, že klima „prostě moc řeším“ a neměla bych se tím tak zabývat. Já se tím přestanu zabývat, až začnou ti, kteří nesou zodpovědnost. A vlastně bychom to měli řešit my všichni a pořád. Protože, jak někdo hezky řekl na první pražské stávce, pokud prohrajeme tenhle boj, prohrajeme i všechny další.

Každý den děláme spousty rozhodnutí, které ovlivňují naši uhlíkovou stopu – pojedou autem, nebo tramvají? Dám si kebab, nebo falafel? Tato rozhodnutí nejsou nedůležitá, bohužel však v globálním kontextu nespraví všechno. Změnu potřebuje primárně systém, jenž je v současné době založen na enormní produkci věcí, které nepotřebujeme, na energii z neobnovitelných zdrojů nebo přemíře používání fosilních paliv.

FFF není o nechození do školy, ale také není jen o klimatu. Je to ukázka toho, že jsme generací, která nepřijímá své okolí s nezájmem, jak je nám často předhazováno. Boj proti změně klimatu je částečně generačním sporem, kdy se mladí hlásí o slovo s tezí „vadí nám, jak jste se chovali k planetě, a chceme to dál dělat jinak“.

Stejně jako jakákoliv jiná občanská angažo-

vanost i studentské stávky za klima čelí spoustě výtek. Přirozeně od odpůrců, ale i od lidí se stejnou vizí, kteří s frází „souhlasím s obsahem, nesouhlasím s formou“ hlásají, co by oni udělali jinak a samozřejmě lépe. Pravda je taková, že se snažíme najít kompromis mezi návazností na Greta Thunberg a adaptací na českou společnost (která například stávkám obecně nakloněna vůbec není).

Jsem přesvědčena, že v tomto kontextu děláme opravdu to nejlepší, co je v našich silách. Včetně toho, že spoustu věcí provází neúspěchy, protože se vše učíme za pochodu. Kromě stávkování se chystáme například rozeslat výzvu zastupitelům k vyhlášení stavu klimatické nouze, na což zřejmě budou navazovat jednání s jednotlivými radnicemi. To jen pro ty, kterým vadí, že „jen stávkujeme a neděláme nic pořádného“.

Boj za klimatickou spravedlnost je den ode dne naléhavější a jen razantně omezit svoji spotřebu bohužel nestačí, dokud je letecká doprava nejdostupnější, energie získáváme primárně z uhlí nebo jádra a ve školních jídelnách je maso 4krát týdně. Proto se vyplatí stávkovat (i pokud najdete pár transparentů, se kterými nesouhlasíte).

Tereza Fremundová (oktáva)

Červená rtěnka a hlava v oblacích

rozhovor s exporgánkou Aničkou Větrovcovou

Když ji v jednadvaceti přijali jako letušku do Emirates, její život se dramaticky změnil. „Práce letušky není tak oslnivá, jak na první pohled může vypadat. Jsem trénovaná, abych zvládla někoho zpacifikovat a přivázat k sedačce,“ říká Anna Větrovcová.

Kdy v tvé hlavě uzrál sen, že se chceš stát letuškou? Věděla jsi to už od dětství, nebo to přišlo až později?

Vždycky jsem chtěla být doktorkou, ale když jsem o tom začala více přemýšlet, došlo mi, že rozhodně nechci být doktorkou v Česku, protože studium a budování kariéry bych obětovala strašně velkou část svého života. Od tohoto snu jsem tedy upustila, ale najednou jsem nevěděla, co tedy budu dělat. Napadla mě letuška, ale nebrala jsem to vážně, protože mi nepřišlo, že je to reálná práce.

Od začátku jsi měla jasno v tom, že to budou Emirates, nebo byly ve hře i jiné aerolinky?

V těch sedmnácti letech jsem si začala hledat další informace o tom, kde bych mohla letuškou být. Víceméně připadaly v úvahu Emirates, Qatar a Etihad a z této trojky Emirates jako zaměstnavatel vyšly zdaleka nejlíp. Mají ale věkový limit pro letušku 21 let. Tím pádem jsem se v oktávě rozhodla, že nepůjdu na vysokou školu, ale půjdu pracovat jako letuška a studovat začnu až potom.

Jak se tvářilo tvoje okolí na to, že nepůjdeš na vysokou školu? Pro studenta gymnázia je to v dnešní době dost neobvyklé a za sebe mohu říct, že když jsem kamarádovi řekla, že nepokračovat ve studiu je taky možnost, odpověděl mi, že v tom případě mě doma vydědí.

Okolí to nevezalo moc dobře, ale moje rodina v tomhle byla skvělá. Já jsem neříkala, že na vysokou nikdy nepůjdu, říkala jsem, že chci jít teď co nejmladší do Emirates, abych mohla co nejmladší odejít a jít na vysokou poté. Ve škole to ale nikdo nebral vážně, nikdo se to nesnažil přijmout, ani když jsem se to snažila vysvětlit racionálně. Ale pak najednou, když jsem se k Emirates vážně dostala, začali mi všichni hrozně povrchně gratulovat. To byl dost zvláštní obrat.

Ale po maturitě jsi měla do jednadvacátých narozenin ještě dva roky čas, co jsi dělala?

ANNA VĚTROVCOVÁ se narodila v roce 1995 v Praze. Poté, co vystudovala na PORGu v Libni, se rozhodla nepokračovat na medicínu, jak původně chtěla, ale stala se letuškou u společnosti Emirates. Za poslední tři roky navštívila již 78 destinací. Na podzim začala dálkově studovat vysokou školu v Praze.

Já jsem neměla úplně plán, ale jeden rok jsem se nakonec intenzivně učila španělsky a druhý rok jsem pracovala v MACu jako make-up artistka, abych si vyzkoušela práci s lidmi a zároveň měla back-up plán, kdyby mě náhodou nezvali. To jsem si ale vůbec nepřipouštěla, že by se mohlo stát, protože jsem se na to od sedmnácti vážně soustředila a připravovala se.

Když vyšel první krok, přijali tě, co jsi měla v plánu dál?

Původně jsem chtěla být u Emirates jenom tři roky, což bude za čtyři dny. Končit bych chtěla někdy v létě, takže plán zatím docela sedí. I na vysokou školu jsem už teď na podzim nastoupila. Studuji dálkově, což je docela náročné.

Chceš se stěhovat zpátky do Prahy, nebo někam jinam?

Nechávám to otevřené. Můj přítel si momentálně dodělává piloták a chtěl by létat jako pilot pro Ryanair z Prahy, ale to nemusí vyjít. A pak záleží, zda bych šla za ním, nebo bychom se jenom nějak navštěvovali.

Vraťme se teď ještě k práci letušky jako takové – co tě ze začátku nejvíce překvapilo?

Já jsem si o tom před nástupem hledala hrozně moc informací, až nezdravě moc, takže jsem docela věděla, do čeho jdu. Ale i tak mě překvapilo, že na to všichni nahlíží jako na hrozně „oslnivou“ práci, ve které si chodíš v podpatkách letadlem a jen tak někomu podáš pití. Ale to je daleko od reality. Je strašně moc věcí, které musíme umět. Když tě zavrou na sedmnáct hodin do letadla a ty jsi jediná, kdo tam může něco dělat, musíš toho umět docela dost.

Co všechno musíte umět?

Jsme trénované na to, jak uložit mrtvolu, jak někoho zpacifikovat k zemi a uvázat ho k sedačce. Na to máme dokonce speciální kit. Ted' si představ, že tam teda někoho svážeš, ale co s ním budeš dělat těch 17 hodin? Musíš se o něj nějak starat. A pak samozřejmě veškeré věci jako první pomoc či evakuace. Ale to ti lidé nevidí. Vidí jen nás, jak k nim přijdeme a zeptáme se: „Chicken, or beef?“

Když po letu přistanete, jak dlouho v té dané destinaci zůstanete? Máš vůbec čas z toho místa něco vidět?

Záleží na tom, jak je daný let dlouhý – dělí se na otčky, které jsou do 4,5 hodin a letíš hned ten den zpátky, a layovery, kde v dané destinaci zůstáváme mezi 24 a 48 hodinami. To záleží na tobě, ale je důležité si uvědomit, že s každým letem ztra-

tíš jeden spánek, protože přiletíš a jsi unavená a šla bys spát, ale na ten layover máš jenom 24 hodin. Takže si musíš vybrat, jestli se vyspíš po tom, co přiletíš, nebo před tím, než odletíš. Dvakrát vyspat se nestihneš. Já se řídím podle toho, zda jsem v té destinaci už byla a jak se zrovna cítím.

A to, co mne osobně zajímá skoro nejvíc – máš nějaký tajný recept, jak bojovat proti únavě? Zvykne si člověk na život mezi časovými pásmy?

Na to se mne ptá strašně moc lidí, všichni si myslí, že si na to nějak zvykne, ale nezvykneš. To, na co si zvykneš, je pracovat unavená, vstávat, když máš spát, a naučíš se usmívat, i když jsi úplně unavená a vyjetá. Já to doháním v Dubaji, tam pořád jenom spím. Jedna z věcí, kterou jsem se naučila a šíleně si toho cením, je poslouchat svoje tělo, takže někdy když někam přiletím, tak si jdu radši lehnout, než abych chodila po městě.

A nějaká vtipná historka na závěr?

Jednou jsem letěla z Nigérie a přišel ke mně úplně ožralý černoch, sedl si vedle mě a říká mi: „Wow, your lips. Wow. Is it natural?“ A já s tou úplně rudou rtěnkou odpovídám, že Emirates nabírají jenom lidi, kteří mají takhle přirozeně červenou pus. A on zase: „Wow, so beautiful. Like a strawberry, can I taste it?“ Tak jsem řekla, že mne volá 9B, a odešla jsem. Pak na mě ale zase čekal a všiml si prstýnku, který mám na ruce, a ptá se: „Engagement? I give you bigger, big stone.“ To byla zajímavá žádost o ruku. A pak všechny lety s českými pasažéry, ty jsou vždycky zážitek.

Johanka Žižáková (septima)

Otcové a děti

Román Ivana Sergejeviče Turgeněva jsem neotevřel od svého návratu z Ameriky, kde mi ho na rozloučenou daroval můj učitel dějepisu Tim Rosenfield, asi abych si v letadle oživil slovanskou kulturu. Paperbackové vydání tedy leží od 6. června 2018 na polici v mém pokoji s posláním být jednou přečteno. Bohužel se v mé hierarchii priorit dosud nevyšplhalo dostatečně vysoko, a tak bych ho pravděpodobně ignoroval několik dalších měsíců, kdyby mě v sobotu večer nedonutilo přemýšlet o osobě mně velmi blízké.

Můj milovaný otec vešel v povědomí mých spolužáků a obecně asi tak kohokoliv, kdo tam tehdy byl, svou legendární seznamovací hláškou: „Hello, my name is Steve and what is your name?“ Tento anglicky neobratný výrok pronášel jako kulku vystřelenou naslepo před kýmkoliv, koho v kempu na Sázavě potkal. Bylo pozdě večer, podnapilí se začínali pomalu trousit do stanů a mě by upřímně zajímalo, zda si tím tehdy vytvořil více přátel, nebo nepřátel.

Toto samozřejmě nebyl ani první, ani poslední kousek mého tatínka – kterému jinak přezdíváme „pan Šumlíř“ –, neboť rodičovskému výletu na Sázu těsně předcházela naše terciánská Vodní slavnost, v jejíž organizaci se angažoval dosti intenzivně a svým typickým způsobem tam po dobu několika měsíců ventiloval mnohé ze svých kreativních nápadů, ať už se jednalo o olympijský oheň, který připomínal spíše DIY lihový kahan, nebo smršť slohově květnatých e-mailů většinou zakončených kryptickým citátem nebo básní – samozřejmě autorskou. O literárních ambicích pana Šumlíře ale třeba někdy přišť...

Na nižším gymnáziu jsem opravdu netušil, co si mám počít. Kdykoliv se konverzace stočila k nějakému z excesů pana Šumlíře, kamarádům bylo náramně do smíchu. Jen ve mně se vířila směska hořkosti, studu a vzteku. Teď, když jsem v septimě, mám úplně ten samý problém. Jen s tou trapností možná dovedu zacházet o něco lépe. Naopak soucítím se svojí mladší sestrou a jejími spolužáky, kteří si právě letos procházejí etapou Vodní slavnosti – zatím to ale vypadá, že v umírněnější formě.

Čím jsem starší, tím více si ale uvědomuji jednu důležitou pravdu, která mě na jednu stranu hluboce fascinuje, ale zároveň k smrti děsí. Pomalu, ale jistě, den za dnem, které utíkají od mé plnoletosti, se ze mě stává můj vlastní otec. Jak to poznat? Tatínkovi totiž kompletně chybí jistá úroveň sebecenzury a stejné příznaky pozoruji v určitých situacích i u sebe. Pokaždé, když na sobě něco šumlířovského zpozoruji, musím pak zpytovat svědomí. Ani to ale nepomáhá, neboť se mi zdá, že čím více se snažím před obrazem Steva utéct, tím více se ve Steva měním. Kdybych se ho snažil popřít, šel bych proti přirozenosti. S postupem času se tedy učím o svého vnitřního Šumlíře pečovat. Využívat jeho výhody, ale pokud možno ho co nejméně probouzet z hibernace. Po nocích se mohu utěšovat tím, že do jisté míry si něčím takovým projde asi každý z nás. Vždyť to není zas tak zlé...

Mám ale na vás na všechny jednu velkou prosbu. Po maturitě s mnohými z vás ztratím kontakt. Každý zamíří vlastní cestou a s některými z vás se budu vídat pouze sporadicky na společenských akcích, srazech a to je tak vše. Kdybych se za jakýchkoliv okolností pokoušel hlasitě a falešně zpívat, psát villonskou baladu, vytvářet si imaginární alter ega, a především cokoliv ze jmenovaného vnucovat náhodnými kolemjdoucím, poklepejte mi diskrétně na rameno a pošeptejte mi, ať myslím i na svoje děti...

Matěj Krátký (septima)

zimní ŠMF →

ŠMF

Hej! Ty! Jsi student kvarty až septimy? Chceš zažít několik dní plných her, zpívání a trochu se i u toho učit? Baví tě trávit noci jinak než spánkem? Ale hlavně – chceš poznat nové přátele a získat spoustu nezapomenutelných zážitků? Pokud sis alespoň na jednu z předchozích otázek odpověděl ano, pak určitě vyraz na ŠMF – Školu matematiky a fyziky.

Možná jsem tě teď trochu vyděsila. Škola a nezapomenutelné vzpomínky? To jde dohromady? Abych to tedy uvedla na pravou míru, jde jen o poetický název soustředění pod hlavičkou Matematicko-fyzikální fakulty UK. Cože, Matfyz?! To to bude jen samá matematika a fyzika? Kdepak. Ale asi bych o tom měla něco říct...

Každá ŠMF je organizovaná především studenty (i bývalými) matfyzu, kteří nejsou o moc starší než ty. Jejich hlavy jsou proto plné (dost) bláznivých nápadů, které se projevují především na náplni jednotlivých her. A pokud mi nevěříš, pak věz, že třeba naposledy nás nechali válet sudy tak dlouho, až se nám museli omluvit za to, že to trochu přehnali. Na druhou stranu přednášky, které jsou neméně důležitou částí tohoto soustředění, jsou velmi zajímavé a jednotlivá témata se dotýkají nejen matematiky a fyziky, ale i třeba programování a informatiky. Tudíž pokud toužíš po tom naučit se konečně derivovat nebo tě jen zajímá, jak fungovalo hackování videoher na konzole, o důvod více sem vyrazit.

Čím bych tě mohla ještě nalákat? Poznáš spoustu nových inspirativních lidí, se kterými se velmi rychle a snadno sblížíš. Ono to při společném krmení chlebem ani jinak nejde. Také se tam určitě naučíš hrát nějakou novou karetní hru, během které budeš moct vést filozofické diskuze o tom, zda něco vypovídají spoluhráčovy červené ponožky o jeho roli ve hře. A je možné, že najdeš nový smysl života. ŠMF je totiž nesmírně návyková, a přestože se na „oficiální akce“ může účastník podívat jen jednou za život, v navštěvování srazů a neoficiálních „táborů“ mu nikdo nebrání. Navíc odsud vede už jen velmi krátká cesta k pomáhání při organizaci nejrůznějších matematických soutěží.

Nalákala jsem tě tedy? Pokud ano, neboj se navštívit webové stránky a vydat se vstříc novým dobrodružstvím na příští Zimní ŠMF 2020.

Aneta Burdová (septima)

Těžký život premiéra

Ked' sa ráno probudím,
ani sa moc nenajím.
Všude je len účelovka,
tweetů o mně asi stovka.

Pak povedám Márovi,
napiš o Bakalovi.
Lidem sa to bude l'úbit',
to jim všetkým môžu sl'úbit'!

Do sněmovny však ísť musím,
pri cestě sa takmer dusím.
Velmi vyčerpaný jsem,
makám totiž celý den.

V parlamente samá nuda,
Kalúsek, taká ostuda!
Opozice má len kecy,
mají v sobě osm deci.

Desať hodín je už moc,
ved' som nespál celú noc!
V lavici tvrdě usínám
a nekompromisně dřímám.

Prekonal som hroznú křeč,
ted' prichádza moja reč.
Kampaň bola intenzívna,
korupcia je masívna.

Konečně můžem odísť
prijet' sa domů najíst'.
Cesta však nešla plynule,
to sú ty vlády minulé.

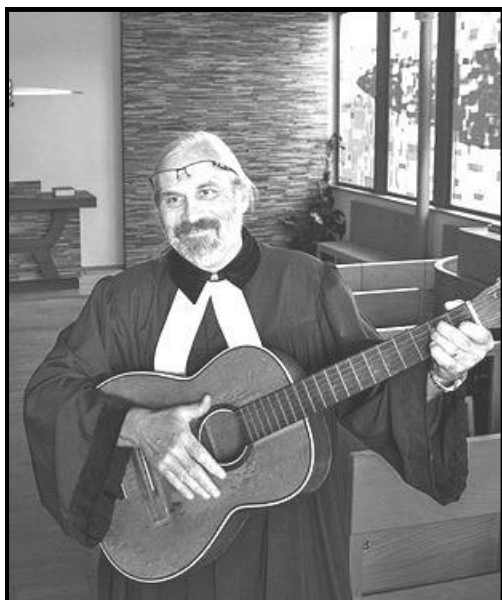
Ked' jdu pozdě v noci spát',
cítím sa byť stále mlád.
Stejně som však k tomu dospěl,
do politiky som nechtěl.

Daniel Mitrofanov (kvarta)

Moje poprvé

První konfrontace pragmatického agnostika s evangelickými bohoslužbami se nevyvíjí dle představ. Návštěva evangelického kostela v Korunní ulici nám odhaluje pravou tvář Českobratrské církve evangelické a dokazuje, že i sladkokyselé dojmy v sobě mohou skrývat cosi šfavnatého.

Nejsem věřící. Přesto jsem duchovnu velmi nakloněn – dokonce jsem o tom napsal řadu textů – a občas chodím do kostela. Koneckonců leckteré křesťanské tradice se mi promítly do výchovy, ani jsem o tom nevěděl. Například cítím a vždy budu jen jediného Mons. Tomáše Halíka, laureáta Templetonovy ceny (jinak přezdívané „Nobelovy ceny za náboženství“), stejně tak jako se dennodenně modlím za bratra Dominika, arcibiskupa pražského, ať jeho sella curulis je o něco méně mdlým symbolem české duchovní státnosti. Jakožto svátečního křesťana takového rázu mě poměrně vyvedla z míry otázka kamarádky Františky: „A myslíš, že pro nevěřící je více přístupná katolická, nebo evangelická mše?“ Samozřejmě jsem jí nejprve vynadal, že mi kazí den myšlenkami na reformaci, a až poté odpověděl, že jsem do protestantského kostela v životě nepáchnul. Na tento popud jsem tedy vyrazil s Honzíkem Zahradníkem na nedělní bohoslužby ve sboru Českobratrské církve evangelické v Korunní ulici na Vinohradech.

Give Peace a Chance

Kostel stěží nacházím. Je totiž záludně ukryt v typické vinohradské zástavbě a člověk by vchod nerozeznal od normálního průjezdu. Nepřekvapilo by mě, kdyby za dveřmi stál vrátný a domáhal se hesla známého jen několika příslušníkům sekty. Ve dveřích si se mnou potřásá rukou jakýsi vousáč, strká mi do ruky zpěvník a kyne směrem do sálu, který se přede mnou rozkládá v celé své „středmostí“. Gigantické obrazy s nádechem kubismu zdobící osazenstvu čelící stěnu mému uměleckému jazýčku polichotily, nicméně si nejsem jistý, do jaké míry konvenují s protestantským učením o přísném oproštění od zdočnosti. Podobné malichernosti věřícím ve skutečnosti jen hází klacky pod nohy a odvádějí nás od pravé podstaty věcí.

Bohoslužby již začaly a hipík, kterého jsem potkal u dveří, nyní v taláru stojí za řečnickým pultíkem a s kytárou kolem krku prozpěvuje rituální píseň. Celý kostel se pohupuje doprava doleva a já jen čekám, kdy ze sakristie vyběhne baculatá černoška a rozbalí přede všemi v další sloce hýžd'ovou vykrucovačku. „Ó Hospodine, pastýři...“ S politováním zjišťuji, že tónina je debilní D dur, takže si můžu vybrat, jestli se hlasem zařadím mezi vykasťované chlapečky po pravici nebo vyhulené souchotináře po levici.

Začíná interaktivní část kázání, neboť vlasáč si dopředu zve děti a přesouvá se k magnetické tabuli. Z kapes vytahuje: ovečky, pastýře, vlky, ka-

menné zdi, zloděje, vrátka, vrátného, sežrané ovečky, zabitě vlky a vraždící pastýře. Vše aranžuje na tabuli a já jen zírám, kde sehnal tak fajnovou custom-sadu magnetek s tématem evangelia. Následuje výklad podobenství o ohradě a ovečkách. Napjatě poslouchám, mezitím ke mně doputuje kolující joint, který striktně odmítám, každopádně hipík před tabulí na něčem už zřejmě jede, protože se nám právě snaží vštípit do hlavy, že ta vrátka od ohrady jsou Ježíš Kristus! Skrze něj prý vcházejí do ohrady ti s dobrými úmysly. Nesmysl, pomyslí si, co by na tohle asi řekl Monsignor Tomáš Halík. Myšlenku ale nestihnu dokončit, jelikož už se celá lavice kroutí do rytmu dalšího gospelu – nemusím snad zdůrazňovat, že opět v D dur.

Hoc est corpus a hurá domů

Večeře Páně jsem se za sebe raději nezúčastnil, jelikož postava hipíka, který lidem vkládá bílé tabulky do úst, ve mně budí nemístné asociace. Pokoj tobě jsem však přijímal hojně ze všech stran a pár drobných do košíčku jsem také hodil – interaktivní kázání za to rozhodně stálo. Když se po bohoslužbách vypořádám zpět na Korunní, cítím se osvěcen. Po boku mi stojí Honzik a do plic mi proudí nadcházející jaro. V takových chvílích Bůh možná opravdu existuje.

Matěj Krátký (septima)

Pozvánka

Šifry nejen pro šprty

Je šest ráno. Sedím v lese na zemi, snažím se neusnout a při tom řešit s ostatními nějakou šifru. Jsme na šifrovací hře a máme za sebou už 13 hodin, do cíle se však zdaleka neblížíme – tam dojdeme až za pár hodin.

Počkat, co je to vlastně ta šifrovačka? Pokud jsme vás s tím já nebo jiní ještě neotravovali, pak vězte, že je to týmová šifrovací soutěž. Na tu ale nepotřebujete umět bůhvíjak počítat a znát všemožné vzorce. Šifry jsou opravdu rozmanité – v některých využijete velkou slovní zásobu, znalost kultury, politiky nebo i bonbonů a sladkostí. Šifry pak luštíte a podle řešení se přesouváte na další stanoviště s úkoly.

Mojí první šifrovačkou byl neratovický NASH pořádaný bývalými Porgány Lucienem a Ondrou, který proběhl letos v dubnu. Původně jsem čekal kratší procházku na 4–5 hodin, ale i když se z toho vyklubala pořádná štreka končící ve dvě ráno, opravdu jsem si to užil. A během dalších dvou měsíců už stihl náš tým Omnes Virtutes (zkušený Porgáni necht' si přeloží) další tři šifrovačky, včetně jedné noční a jedné mimopražské.

A co mě na tom vlastně tolik baví? Po každé vyluštěné šifře máte pocit euforie a myslíte si, že jste geniální. Podíváte se na různá netypická a nová místa (třeba noční Petřín je nádherný), navíc si občas užijete i sportovní vsuvky jako lezení na strom či plavání přes rybník. A taky budete mít spoustu srandy s kamarády a zažijete dost netradiční dobrodružství. Možná vám připadá, že je to dost divná zábava, ale zkuste to. I já jsem byl ze začátku dost skeptický, ale teď je ze mě milovník všech možných šifrovacích soutěží. Doufám tedy, že se na příští šifrovačce potkáme. A třeba nás i porazíte, i když o tom bych vážně pochyboval.

Filip Miškařík (septima)

R. U. R. #5996

V klidu si jdete po škole a najednou vidíte na chodbě v pátek odpoledne stát několik neznámých lidí, kteří se po chvíli hrnou do spodního patra vaší školy. Téma jejich debaty je vám však záhadou. Stále padají názvy jako RoboRIO, shooter, hatch či název R. U. R. O čem se tato skupinka podivných lidí může bavit? Jedná se o zkratku nějakého procesoru? Nová písnička od Imagine Dragons? Anebo je to odkaz na Čapkovu divadelní hru, kde bylo použité poprvé slovo robot? A najednou vám to docvakne.

Chtěla bych vám představit jediný český tým, který se účastní celosvětové robotické soutěže *FIRST Robotics Competition*. Na PORG přivezl nápad na založení týmu Jáchym Solecký (maturant 2017) z naší partnerské školy Breck School v Minnesotě. Idea se zde ujala a s panem profesorem Haláčkem jsme založili tým, který nese název R.U.R s číslem 5996.

Soutěže jsme se zúčastnili letos již počtvrté a náš výtvar je na čím dál tím vyšší technologické úrovni. Celá záležitost ale není pouze o postavení

či naprogramování robota. Nemusíte mít vůbec technické či matematicko-fyzikální nadání, abyste k nám mohli patřit. Důležitou částí je i náš PR team, který zajišťuje, aby se o naší práci dozvědělo široké okolí. Měli jsme několik článků v novinách, máme vlastní stránky (webové i na sociálních sítích). Před několika týdny dělal profesor Haláček rozhovor na XTV.

Nebo rádi kreslíte a chtěli byste se naučit něco nového? Hledáme lidi, kteří by se pustili do 3D modelace na počítači. Jediný člověk, který s programem uměl skvěle pracovat, letos odmaturoval. Slíbil nám ale menší „přednášku“ o tomto tématu.

Pokud byste se chtěli zapojit, ale bojíte se, že nic nebudete umět, není důvod se strachovat. Bude-li mít chuť se k nám přidat, vše vás rádi naučíme.

Za sebe bych vám chtěla říct, že je opravdu jedno, jestli chcete studovat angličtinu, historii, fyziku anebo medicínu. Člověk si zde užije opravdu spoustu zábavy a hlavně mu to dá do života hodně zkušeností, hlavně s manuální prací. Takže až se vám doma urve políčka, budete vědět, co s tím.

Pokud by se vám líbilo pracovat na takovém projektu, odletět na soutěž a být hrdý na to, co jste dokázali, využijte příští rok možnost chodit na seminář robotiky (který se snad otevře) anebo můžete zajít rovnou za námi do dílny.

Domča Kodlová (septima)

Co mohu udělat pro klima?

I když individuální spotřeba nemá ten nejzásadnější vliv na změnu klimatu, pořád je toho dost, co můžeme udělat pro to, abychom naši planetu drásali o mnoho míň. Věřím, že část z toho děláte nebo o tom minimálně víte, ale přece jen, já jsem spoustu věcí zjistila teprve nedávno a mrzelo mě to. A tak vás o tyto informace nechci ochudit.

- 1. Snížit množství odpadu.** Potřebujete každý den novou lahev? Musíte mít ovoce vždy v nové igelitce, kterou pak vyhodíte? Spíš ne. Znovupoužitelné lahve seženete kdekoli a jsou většinou o dost estetičtější než běžné petky, na nákup si můžete brát jak vlastní nákupní tašku, tak i menší pytlíky na ovoce a pečivo. Nehledě na to, že v Praze máme i několik bezobalových obchodů.
- 2. Nakupujte z druhé ruky.** Jak oblečení, tak věci. Pokud jednou potřebujete něco speciálního, dost pravděpodobně měl tuto nutkovou potřebu i někdo před vámi a teď se toho snaží zbavit v bazaru. Bude to levnější a nic se nevyhodí, ani nemusí znovu vyrábět. Win-win.
- 3. Omezení živočišných produktů.** To je jeden z nejproblematičtějších bodů, protože je potřeba se vzdát hromady věcí, na které jsme zvyklí od malička. Nemusíte se ale stát rovnou veganem (já taky nejsem veganka). Zkuste třeba jíst maso jen jednou týdně nebo si místo klasického mléka dávat mléko sojové. Nebo alespoň nejzte maso dvakrát denně. Časem zjistíte, že většina těch věcí je nahraditelná a moc dobrá.
- 4. Doprava.** To, že máme jezdit na kole a MHD, víme všichni. Ale o čem se mluví míň, to je letecká doprava. Jeden let do New Yorku a zpátky za vámi nechá tolik skleníkových plynů, kolik ušetříte za rok, když přejdete na živočišnou stravu. Cestování je super a měli bychom být vděční, že tu možnost máme. Zamysleme se ale nad tím, jestli nám nestojí za to jet někam blíž (třeba vlakem).
- 5. Energie z obnovitelných zdrojů.** To je jedna z věcí, co jsem ještě nedávno nevěděla – všichni můžeme domů odebírat energii jen z OZE. Je zřejmé, že tento krok jednotlivců zas takový dopad nemá, ale minimálně je to gesto, které velkým energetickým firmám ukáže, že se vám nelíbí jejich současná politika.
- 6. Stávkujte, angažujte se, vzdělávejte se, šířte myšlenku.** Není to úplně vděčná práce, ale vyplatí se. Sice pak asi nevkročíte do obchodu bez miliardy myšlenek na životní prostředí, ale je to věc, která má smysl. Organizací, které se věnují tématům spojeným s udržitelností, je hafo, a kdo chce, ten si určitě vybere.

Tereza Fremundová (oktáva)

Večer pod nebem

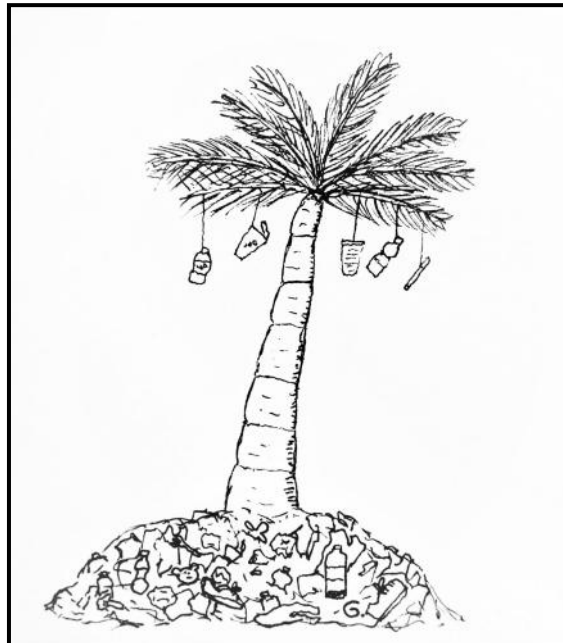
Hvězdy dnes září jako diamanty
A my s hlavou v oblacích
Tančíme ulicemi velkoměsta
To sladké opojení a smích
Alejí pouličních lamp míříme dál
A pak míjíme řeku
Zapomeň na čas, zahod' ty starosti
Ať dnešek trvá na věky věků

Dominik Kučera (kvarta)

Ostrov

Chtěl si užít ještě tu malou chvílku, kdy mohl jen tak lenošně ležet a užívat si to vzácné nicnedělání v chladivém stínu. Za chvíli se zase ozve to pravidelné drnčení. Složil si ruce pod hlavu a zhluboka se nadechl. Bude zase horko. Co horko, vedro. Nesnesitelné vedro. Nebylo před ním úniku. Ale to byl záměr a součást jeho trestu. „Pch, trestu!“ musel se ušklíbnout. A za co vlastně? Za to, že se nepídil, že se nestaral. Že mu stačilo ujištění těch povolanejších. Často-krát se ptal sám sebe (měl na to teď vážně dost času), jestli by se byl choval jinak. Nějak podvědomě tušil, že ne. Byla by to práce, vyžadovalo by to přemýšlení. A on byl od přírody líný, jako ostatně každý druhý. A v tom byl zakopaný pes.

Začalo to nenápadně. Srdcervoucí fotkou v novinách. Byla na ní želva uvězněná v plastovém pytli. Následovala reportáž BBC. V moři narostl hrůzně veliký ostrov z plastu. Hned se k tomu začal kdekdo vyjadřovat. Moře je třeba vyčistit. Byla to totiž věc, které každý rozuměl, a to svádělo k rychlým a snadným řešením. Všem bylo jasné, že příroda trpí nezodpovědným chováním lidské rasy. Je životně nezbytné snížit spotřebu plastů. Celá Evropa svorně táhla za jeden provaz. Evropané se ochotně vzdali plastových brček, uchošťourů, plastových příborů. Bez řeči platili za plastové nákupní tašky a třídili plastový odpad vzorně do kontejnerů. Usínali s hřejivým pocitem, že oni udělali, co se dalo. Dále už je to n

a ostatních, odpovědnost každého jednotlivce končila u víka žlutého kontejneru. I přes všechna tato opatření se ovšem ostrov plastů nezmenšoval. Nezůstával ani stejně velký, ale stále se zvětšoval. I přispěchali vědci s vysvětlením, že to bude pár let trvat, než se projeví ekologické chování Evropanů. Všem toto vysvětlení stačilo a dále svědomitě třídili. Vládní instituce vždy jednou za čas přišly s novým zákazem nějakého plastového výrobku. Všichni se podřídili, bylo to pro vyšší cíl. Nikomu nepřišlo zvláštní, že výrobci dále nabízeli nápoje v PET lahvích, že jogurty jsou stále v plastových ke-límcích, plastové tašky jsou stále za úplatu k dispozici, že to, co bylo dříve v plechovkách, se nyní prodává v plastových obalech. Ostrov stále rostl nejen do šířky, ale i do hloubky.

A pak to někdo vyslovil nahlas. Už si nevzpomněl, kdo to byl. Ale přesně věděl, kdy to bylo.

Večerní debata v televizi. „Když s tím neumíme bojovat, pojďme to chytře využít! Lidí je moc, prostoru málo. Najdeme pro ten ostrov správné uplatnění!“ A v dalších dnech se rozběhla diskuze. Opět na to měl každý názor, každý měl potřebu se vyjádřit. Diskutovat o něčem, o čem už je dávno někde rozhodnuto, jenom proto, aby bylo veřejné mínění spokojené. To byl vskutku d'ábelský plán. Musel se zase ušklíbnout. Názor občanů se přes média a sociální sítě pomalu sunul tam, kde měl skončit. Slušní lidé, budou nadále žít na kontinentu a ti, co si to nezaslouží, budou přestěhováni na plastový ostrov. Tam jim bude vybudováno veškeré potřebné zázemí a poskytnuty podmínky k důstojnému přežití. Po uplynutí předem určené doby si třeba budou moci požádat o návrat na pevninu. Moderní kriminál uprostřed moře. Každý slušný člověk tomu zatleskal. On tleskal také. Nikdo si nepřipustil,

že by nebyl slušný člověk. Nebylo třeba dalšího vysvětlování. Kolik problémů se tím takto elegantně vyřešilo! Uprostřed oceánu se zrodila taková novodobá Austrálie.

A tak si tu teď leží s rukama pod hlavou a čeká na budíček, kterým mu začne další den v horoucím pekle uprostřed moře. Kdy se z obyčejného slušného člověka stal ten, co si nezaslouží žít na kontinentě, ale musí být přestěhován na plastový ostrov uprostřed oceánu? Chtělo se mu alibisticky říci, že neví. Ale ví. Bylo to v ten moment, kdy přestal být líný, začal být aktivním občanem. Chtěl prostě jen vědět, jak to je. Napadlo ho tedy nafilmovat život plastové láhve po jejím vklouznutí do kontejneru na tříděný odpad. Jak putuje třídící linkou, jak ji potom slisují a odešlou k dalšímu zpracování a někde na konci se z ní stane třeba část výstroje bijce národního hokejového týmu Radka Gudase. Ovšem čím usilovněji se snažil nalézt nějakou továrnu, která by z plastů cokoli vyráběla, tím méně se blížil k cíli. Získával pocit, že takový podnik je něco jako dinosaurus. Všichni o něm slyšeli, ale nikdo ho neviděl. Posílal tedy podněty na odpovědná místa, ale získával jen neurčitá stanoviska. Začal tedy intenzivně pátrat sám. Obrovské kontejnery naplněné plasty putovaly do přístavů a byly nakládány na přísně střežené lodě, jejichž výchozí a cílový přístav byl stejný. Žádný jiný přístav během plavby, žádné oficiální přistání. Dávalo to více otázek než odpovědí. Začal se tedy ptát. A co hůř. Domáhal se odpovědí. A ty už teď paradoxně má. Takových zvědavých, jako je on, tu s ním žije většina a stále přibývají další.

Ti z ostrova jsou teď doslova životně závislí na vytříděných plastech ze žlutých kontejnerů. Plastů stále neubývá, díkybohu. Nebo je to snad díky vám? DÍKY TOBĚ?

Klára Jánošíková (kvarta)

Glosa

Eko vpravo? Jo!

„Třídít odpad, chovat se osobně zodpovědně, podporovat „zelený“ kapitalismus apod. nestačí, potřebujeme bojovat za překročení rubikonu bezohledného trhu, zisku a vykořisťování.“ Tolik citace z FB události *Kudy dál, klimatické protesty?*. Hosté: dva socialisté, se kterými je možné diskutovat o tom, „jakou perspektivu může mít silné globální, radikální a antikapitalistické ekologické hnutí“.

No já nevím, školy nemám, ale ekologie snad přece není otázkou levicovosti nebo pravicovosti, ne?

Ne, není. A, teď se podržte, pokud smýšlíte ekologicky, nemusíte se dokonce ani účastnit demonstrací Fridays for Future – ostatně náklon části posádky stávkového korábu doleva je jedním z důvodů, proč na FFF nechodím. (Zářným příkladem budiž transparent jednoho z účastníků *Zachraňme klima, zničme kapitalismus – to je asi něco jako Zakažme kopečkovou zmrzlinu, zlepšeme kvalitu asfaltu na našich dálnicích.*)

To, že vám na naší planetě upřímně záleží, není vázáno na vaši politickou pozici. Jádro zakopaného pudla podle mě tkví v tom, jestli při svém každodenním konání berete ohled na životní prostředí. A pokud ano, klidně se můžete, stejně jako já, směle postavit i napravo (anebo ostatně kamkoliv jinam).

(Krásné počasí a anotace zmíněné události mne vyburcovaly k ráznému činu: V den sepsání tohoto článku jsem do školy místo – též ekologické – MHD vyrazil na kole. Skutečnost, že část zpáteční cesty jsem absolvoval po stejné trase, kudy na den přesně (!) před 77 lety uháněl na bicyklu i Jan Kubiš, uvádím jen jako drobnou zajímavost.)

Vojtěch Voska (sexta)

PERLY SVINÍC(M)

Roleček

AR: Poslední samuraj? To doufám, že si nechcete pouštět. Ve vašem věku je to téměř na zbavení svéprávnosti.

AR: Staré turecké přísloví praví, že student bez známek je v zoufalství, student se známkami je v ještě větším zoufalství.

Fessová

AF: Nebud'te zdechlinky!

AF: To je ta puberta. Je hrozně vtipný, že já tady komunikuju s hormonama.

AF: Když vezmu zdravýho patnáctiletýho člověka v plný síle a rozmašíruju ho na cirkulárce, je konec.

AF: Je vám pět, nebo jste retardovanéj?

AF: Ta gazela si neřekne: „Ježíš, ty máš pěknou skvrnu vedle zadku, tebe chci.“

Janichová

MJ: Křížovku dělat nebudeme, to je moc zábava.

MJ: (o SpvO) Vymyslete někdo projekt na šetření fix. To je užitečnější než krmit labutě nebo co tam děláte.

MJ: Můj muž zamlada hrozně rád chodil do jeskyní, teda když se tam ještě vešel...

Filip

(ŠL hraje na mobilu)

JF: Štěpáne, zavřete to prosím.

ŠL: Jo jo, jenom dám góla.

Uhlíř

ŠU: Vy tam něco hraje?

EV: Nehraju.

ŠU: Tak v tom pokračujte a trénujte to...

Švejnohová

AŠ: Začalo mi hořet pod balkonem a já chytila hroznou paniku. Vzala jsem židli, kterou měl přítel hrozně rád. Věděla jsem, že si mám vzít telefon, ale jedinej, kterej jsem viděla, byla pevná linka. A tak jsem opustila byt se židlí a vyrvanou pevnou linkou.

Arnot

MA: Někdo jezdí hledat Boha do Tibetu, ale toho můžete najít i doma na hajzlu.

MA: V ústavě nejsou některé věci, které se rozumí tak nějak samosebou. Ve školním řádu taky není, že si nemůžete zajít uprostřed třídy na záchod, i když pan prezident by to možná udělal.

MA: Prezident u nás není trestně odpovědný. Takže i kdyby Zeman někoho zabil, nejde do vězení. To tu zůstalo ještě z dob, kdy se s ničím takovým u prezidenta nepočítalo. Ale u Zemana by se řeklo: „Vraždička se vloudila.“ Ostatně už udělal i horší věci.

MA: (o kastovním systému) Ženská, nedotknutelná a muslim, stejná svoloč.

MA: I krucifixem se dá v případě nouze pádlovat.

Valášek

MV: (kuká do rozvrhu) Paní profesorka Janichová stále drží linii – důl Mayrau. V zásadě jde o to, abyste se vyfotili v tom vozejkku.

MV: (o překladatelství) Představte si, že místo famfrpálu by byl košťolet a místo Brumbála třeba Mrkvoun.

MV: Cecil Kratonožka, krmení pro želvy.

Haláček

JH: Kariézně rostu. Začal jsem učit a teď spravuju hajzly.

JH: Nefoťte si to. Zaprvý nemáte souhlas GDPR a zadruhý tam nejsem já, takže ta fotka nebude dostatečně kvalitní.

Rauvolf

JR: To přijetí bylo kladný až na Teplice. Ale tak, co chcete po Teplicích.

JR: ... a pak beatnici, velcí miláčci.

Hillová

MJ: Ich installe Linux auf meinem neuen Computer.

LH: Das existiert noch?

Zelená kniha

Don Shirley – vzdělaný, inteligentní, bohatý, excentrický černošský pianista, virtuos. Tony Lip – italoamerický řidič z nižší střední třídy, jehož oblíbené kratochvilé jsou sledování televize a obžerní konzumace jídla. Obyčejný člověk, lehce hrubý a neomalený, který si občas neodpustí nějakou rasistickou či jinou nevhodnou poznámku.

Poté, co se Tony Lip stane Shirleyho řidičem na turné po koncertních síních a luxusních rezidencích amerického jihu, dochází ke střetu těchto osobností odlišných názorů, povah i ras. Vzájemné nesváry ale pomíjejí po konfrontaci s rasovou segregací, zastrašováním a šikanou, se kterou se Shirley potýká. Zatímco publikum jej odměňuje aplausem ve stoje, stačí zajít jen o pár metrů dál do restaurace nebo na toaletu a z hvězdy je najednou naprosto opovrhovaná osoba, černochoch, pro kterého není v jižanských podnikcích místo.

Ze začátku lehce přidržený, možná i mírně rasistický Tony vidí důsledky rasové nenávisti a začíná se stavět za Dona v nespravedlivých situacích. Obě postavy se obohacují i navzájem – Tony kultivuje svůj projev a chování a stává se mnohem otevřenější, Don poznává lidovou americkou kulturu střední třídy.

Zelená kniha sleduje vzájemnou chemii těchto ústředních postav, která se opírá o skvělé herecké výkony Viggo Mortensena a Mahershaly Ali. Během dvou hodin můžeme sledovat výrazný vývoj obou postav, které nacházejí společnou řeč a sblížují se. I přes historický kontext je *Zelená kniha* odlehčená a příjemná podívaná. Divák se neustále baví novými peripetemi, zatímco jeden vtip střídá druhý. Ať už je to komedie, vážnější rasový podtext, herecké výkony nebo psychologie postav, *Zelená kniha* nabízí pro každého diváka něco.

Filip Miškařík (septima)

Vražda krále Gonzaga →

Lucerna

Do nejhranější původní české hry se v Divadle v Dlouhé pustila režisérka Hana Burešová s vervou sobě vlastní a na působivé scéně Davida Marka dokázala, že zdánlivě přežitá hra má co říci i dnes. *Lucerna* v Dlouhé je díky nasazení účinkujících (zejména M. Hanuše, J. Vondráčka a T. Turka) a mírně parodovaným patetickým pasážím až překvapivě vtipná, zároveň však nepomíjí autorovo poselství o svobodě, hrdosti a střetnutí dvou světů, reprezentovaných mlynářem v podání hostujícího Igora Orozoviče a kněžnou ztvárněnou Evou Hacurovou. I jejich výkon zasluží velkou pochvalu. V menších rolích též potěší Čeněk Koliáš coby rozšafný šumař Zima či Arnošt Goldflam představující vodníka Ivana. Samotný závěr je pak geniální tečkou – ale to už neprozradím, abych nikoho nepřipravil o překvapení. Burešové *Lucerna* zkrátka září jasným světlem a vzkazuje: Nebojte se klasiky!

Vojtěch Voska (sexta)

Vražda krále Gonzaga

Dva naprosto odlišné žánry, stand-up comedy a detektivku, se rozhodli spojit v Dejvicích za režijního i autorského přispění Jiřího Havelky. Zatímco v první polovině představuje šest herců (I. Trojan, K. Melišková, M. Myšička, S. Babčáková, Z. Žádníková Volencová a T. Jeřábek) svou cestu k herectví i samotnému Dejvickému divadlu, v druhém poločase se odehrává jakási rekonstrukce posledních dnů a hodin zavražděného agenta a Putina kritika Alexandra Litviněnka.

Před přestávkou má divák dojem, že přišel jen na neformální návštěvu do hereckého obýváku – s takovou lehkostí a přirozeností (snad kromě mírně afektovaného M. Myšičky) účinkující odkrývají drobné zajímavosti ze svého života. To, co následu-

je po pauze, je pak cosi slovy nepopsatelného.

Neuvěřitelně strhující drama o Litviněnkově umírání je pojato jako policejní vyšetřování, ve kterém herci přebíhají z jedné role do druhé, což si od diváka žádá trochu soustředění. Tomu to ale nevaří – sedí totiž přikován ve své sedačce a sugestivní dění na pódiu mu nedovoluje ani na vteřinu polevit v pozornosti. Pokud jsem v předchozím odstavci M. Myšičku mírně zkritizoval, zde ho naopak musím vychválit do nebes, neboť postupný rozklad poloniem otráveného agenta podává s až děsivou věrohodností. A diváka zamrazí i skutečnost, že některé pasáže z první poloviny hry se najednou vynoří právě zde.

Pokud se vám do Dejvic podaří sehnat lístky, *Vražda krále Gonzaga* je mým doporučením číslo jedna. Mimořádný divadelní zážitek.

Vojtěch Voska (sexta)

První republika

Expozice *První republika: 1918–1938* ve Veletržním paláci nabízí průřez uměleckého a kulturního dění meziválečné dvojdekády v Československu. Celá výstava provází návštěvníky po významných středobodech prvorepublikové kultury a mapuje činnost mnohých galerií a uměleckých spolků po celé republice – v Praze, Brně, Bratislavě i Užhorodu. Vedle Štyrského, Toyen a Čapka je ale možné vidět třeba i francouzskou sbírku Národní galerie s Picassem, Rousseauem a Cézannem, které československá vláda v roce 1923 zakoupila. Mimo výtvarné umění se výstava (ačkoli v menší míře) věnuje i literatuře a designu. Rozsáhlá a velmi vydařená expozice tak ukazuje první republiku jako období s bohatou a rozmanitou kulturou a neméně bohatým odkazem.

Filip Miškařík (septima)

Vzorný syn

Judžin se jednoho rána probudí a zjistí, že jeho matka byla zavražděna. On sám je od krve, vůbec nic si ale nepamatuje. Začíná zběsilé pátrání a sestavování strašlivé mozaiky. Judžin se noří do minulosti celé své rodiny, aby vraha vypátral.

Vzorný syn je psychologický thriller. Jeho čtení bolí, ale knihu nemůžete odložit. Román je vyprávěn z pohledu Judžina, odehrává se navíc během několika málo dnů, což přispívá k tomu, že se velmi dobře čte. K tomu všemu se setkáváme jen s několika málo postavami, které ovšem poznáme velice podrobně. Autor precizně prolíná příběhy z minulosti a řeší vztah matky se synem. Jihokorejský drsný styl je něco trochu jiného, než na co jsme zvyklí. Román rozhodně není pro každého, je velice drsný a otevřený. Rozhodně jej však doporučuji všem, kteří se alespoň trochu zajímají o žánr detektivek a psychologických thrillerů. Letos si nejspíš nic lepšího nepřečtete.

Otík Goldflam (septima)

ROK 2018/19 VE FOTOGRAFIÍCH

Běština

TOS Halloween

sto let republiky

septimánský Mikuláš

Sborovna sobě: Vyberte si!

kvintánské klauzury

pod jednou střechou

pod jednou střechou, v jedné prázdné místnosti
jasné úsměvy se cení
a nikdo si nedělá starosti
s tím, že upřímnost v nich není

pod jednou střechou, v jednom smutném domě
měli hloupých her už dosti
nezbyla žádná emoce kromě
té hořké lítosti

pod jednou střechou, u jednoho stolu
sedí lidé navzájem si cizí
možná kdysi tak nebývalo tomu
ale co někdy bylo, občas zmizí

Sofie Slezáková (tercie)

Porgazeen 73, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Aneta Burdová, Kamilka Foltýnová, Terežka Fremundová, Otík Goldflam, Domča Kodlová, Matěj Krátký, Dominik Kučera, Klára Jánošíková, Filip Miškařík, Daník Mitrofanov, Ema Nevřelová, František V. Novák, Sofča Slezáková, Jonáš Stoilov, Emma Štorková, Matyáš Vlnas, Vojtěch Voska, Jakub Zajíc, Louis Zamazal, Johanka Žižáková

Sběrači perel: Filip Miškařík, Vojtěch Voska

Ilustrace: Otík Goldflam, Louis Zamazal

Fotografie: Klárka Šimonová, František V. Novák, Martin Valášek, Petr Zewlakk Vrabec, internet

Titulní strana: Teri Hachová

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Sára Bystrovová, Pája Kroužková

Korektura: Lukáš Svoboda, Verča Šritterová

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: krouzkova@porg.cz, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Kč

Porgazeen 73 vyšel v červnu 2019 v nákladu 180 výtisků.